

РЕШЕНИЕ

№ 432

гр. гр. Хасково, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Михаела Кр. Стойчева
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20235640100220 по описа за 2023 година

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.422 ал.1, вр. чл.415 ал.1 ГПК, във вр. с чл.430 ТЗ и чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл.86 ал.1 ЗЗД, вр. чл.99 и следв. ЗЗД от „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление: град София, район Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ № 4 - 6, сграда „Матрикс Тауър“, представлявано от Р. И. М. - Т. – Управител, за признаване за установено съществуването на вземанията против П. Г. П., ЕГН *****. За претендираните суми е издадена заповед № 1267 от 18.10.2022 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 2639 по описа за 2022 г. на Районен съд – Хасково.

Ищецът твърди, че на 18.02.2016г. между „Обединена Българска банка“ АД и ответника бил сключен Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение, по силата на който банката, като кредитор, предоставила на ответника кредит в размер на 7 670,00 лв., а ответникът се задължил да погаси задължението си на 96 месечни анюитетни вноски с краен срок на погасяване - 18.02.2024г. Към момента на сключване на договора уговорения годишен лихвен процент бил в размер на 12,543%.

Твърди се още, че след усвояване на кредита ответникът погасил част от месечните си вноски, след което бил преустановил плащанията си.

Междувременно, на 15.12.2021 г. между кредитора „Обединена Българска банка“ АД и „Еос Матрикс“ ЕООД бил сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), по силата на който задълженията на ответника по горепосочения потребителски

кредит били изкупени от ищцовото дружество.

Ищецът посочва, че в изпълнение на императивните разпоредби на чл.99 от ЗЗД длъжникът бил уведомен, че кредитор спрямо него по отношение гореописаното парично вземане е ищецът „Еос Матрикс“ ЕООД. Съгласно изрично пълномощно, ищецът бил изрично упълномощен от цедента да извършва уведомяване от негово име и за негова сметка. Поддържа, че разпоредбата на чл.99, ал.3 от ЗЗД била осъществена, доколкото реализирането ѝ чрез пълномощник, не опорочавало изпълнението. Уведомлението за цесия било изпратено на 08.09.2022г. на два адреса на ответника, като писмата се върнали в цялост с отбелязване на известието за доставка „непотърсено“. Въпреки това, на основание чл.235 ал.3 ГПК ищецът иска да се приеме, че длъжникът бил надлежно уведомен с връчването на уведомление изходящо от цедента като приложение към исковата молба, тъй като с връчването на препис от същата и приложенията към нея по делото, ответникът получавал изходящите от стария кредитор уведомления за извършеното прехвърляне на процесните вземания и ставал надлежно уведомен за извършената цесия.

Поради неизпълнение на задължението за погасяване от ответника, ищецът пристъпил към принудително събиране на вземането си по договора като на 14.10.2022 г. подал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу ответника, по което било образувано ч.гр.д.№ 2639/2022г. на Районен съд-Хасково. Съдът издал Заповед за изпълнение за претендираните суми, срещу която длъжникът подал възражение, за което ищецът бил уведомен със съобщение, връчено му на 04.01.2023г.

Във възражението на длъжника се твърдяло, че същият не дължи изпълнение по издадената заповед за изпълнение, но към настоящия момент погасяване на задълженията не било осъществено, липсвало и основание, на което задълженията за погасяване на получения от ответника кредит да е отпаднало. Това пораждало правния интерес на ищеца да предяви иск за установяване на вземането си по процесния договор за кредит за сумите по издадената по ч.гр.д. № 2639/2022г. по описа на РС-Хасково заповед за изпълнение.

Предвид изложеното, ищецът иска съдът да постанови решение, с което да приеме за установено по отношение на ответника, че му дължи сумата в общ размер на 5 859,78 лв., представляваща неизпълнено задължение по Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.02.2016 г., от които: 3933,00 лв. – частично претендирана главница за вноски с настъпил падеж за периода от 18.11.2018 г. до 18.09.2022 вкл. ; 1392,00 лева – частично претендирана договорна лихва за вноски с настъпил падеж за периода от 18.10.2019г. до 18.09.2022 вкл. ; 534,78 лв. – лихва за забава за претендираната главница за периода от 18.10.2019 г. до датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда; ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 14.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

Претендират се разноси за заповедното и за настоящото производство.

Ответникът представя отговор на исковата молба по чл.131 от ГПК в законоустановения едномесечен срок, с който оспорва предявените искове като недопустими и неоснователни.

На първо място счита исковете за недопустими, доколкото ищецът твърдял, че с договор за цесия от 15.12.2021г. сключен между „ОББ“ АД и „ЕОС Матрикс“ ЕООД вземането било прехвърлено от първото дружество на ищеца в настоящото производство, но за извършеното прехвърляне на вземане ответникът не бил уведомяван от предишния си кредитор. Нещо повече - сам ищецът сочел, че представя като писмено доказателство именно договора за цесия, който не бил представен на ответника със съдебните книжа.

Ответникът твърди още, че не му били представени нито пълномощното, с което предишния кредитор упълномощил ищцовото дружество да го уведоми за възникналата цесия, нито сочените от ищеца обратни разписки за уведомяване, с което се нарушавало правото му на защита и исквата молба следвало да се остави без движение с оглед представяне на сочените доказателства.

На следващо място ответникът поддържа, че разпоредбата на чл.99 от ЗЗД била императивна и изисквала уведомяването за извършената цесия да бъде извършено от предишния кредитор, което в случая не било изпълнено. Заявява, че той не бил уведомяван и от ищеца в настоящото производство, ако и сам той да сочел, че било налице упълномощаване за уведомяването от предишния кредитор, за което обаче на ответника не били предоставени доказателства за това.

С тези аргументи ответникът иска съдът да отхвърли исковете като недопустими и неоснователни.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235, ал.2 вр. чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От материалите, съдържащи се в ч. гр. д. № 2639 по описа за 2022 г. на РС-Хасково, приложено като доказателство по настоящото производство, се установява, че въз основа на заявление с вх. № 16757/14.10.2022 г. в полза на ищеца срещу длъжника П. Г. П., е издадена Заповед № 1267 от 18.10.2022 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК за процесните суми, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 14.10.2022 г. до окончателното изплащане, както и направените по делото разноски от 117,20 лева за платена държавна и 180,00 лв. за адвокатско възнаграждение. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК е подадено възражение от ответника и с разпореждане № 2378 от 14.12.2022 г., постановено по ч.гр.д. № 2639 по описа за 2022 г. на РС – Хасково, на ищеца е указано, че може да предяви иск за установяване на вземанията си в едномесечен срок като последният е сторил това.

По делото са представени заверени копия от Молба-декларация за отпускане на потребителски кредит, данни за кредитоискателя от 29.01.2016 г., подадена от ответника П. Г. П.; Молба-декларация за отпускане на потребителски кредит с кл. № 1833777, подписана от П. Г. П. на същата дата; Молба с вх. № 049/29.01.2016 г. от П. Г. П. до ОББ АД, клон Хасково и Идентификационна информация за потребителски кредит при ОББ АД, както и Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.02.2016 г., сключен

между ОББ АД и П. Г. П., с положени на всички документа подписи от ответника. Договорът за кредит е сключен между „Обединена Българска Банка“ АД като кредитор, и ответника, като кредитополучател. Предмет на същия е предоставянето от банката на ответника на сумата от 7670 лв. за покриване на потребителски нужди, която сума ответникът следва да върне заедно с дължимите лихви, в сроковете и при условията на договора /чл. 1 и чл. 2 от договора/. Уговорено е, че кредитът се усвоява по посочената в договора банкова сметка (IBAN*****) еднократно на 19.02.2021 г. /чл. 3, ал. 1 от договора/. В чл. 4 от договора е постигнато съгласие редовната главница по кредита да се олихвява с променлив годишен лихвен процент, формиран от референтен лихвен процент - пазарен индекс - 6 месечен Sofibor за кредити в лева, публикуван на сайта БНБ и фиксирана надбавка от 11,600 пункта. Към датата на сключване на договора за кредит лихвеният процент е в размер на 12.543% годишно, а ГПР, съгласно чл. 5, ал. 1 от договора – 14,53%. Така, общата дължима сума от кредитополучателя, при параметрите, залежали в договора към датата на неговото сключване е в размер на 12424,21 лева /чл. 5, ал. 2 от договора. Според клаузата на чл. 7 от договора, при забава на плащането на главницата по кредита от страна на кредитополучателя, банката олихвява просрочените суми с наказателна лихва, включваща действащия лихвен процент, съгласно договореното за редовна главница и наказателна надбавка в размер на 5 пункта, а при друго неизпълнение на клаузите на договора, включително при предсрочна изискуемост на целия дълг, банката има право да начислява и неустойка в размер на действащия лихвен процент и наказателна надбавка в размер на 5 пункта. В чл. 8 от договора е предвидено, че кредитът се издължава на 96 месечни анюитетни вноски, включващи главница и лихва, всяка от които в размер на 126,91 лева, считано от 18.03.2016 г. на 18-то число на месеца. Крайният срок за издължаване на дълга по кредита, съгласно чл. 9 от договора, е 18.02.2024 г.

Към доказателствения материал са приобщени и относимите Общи условия на ОББ АД за платежни услуги за физически лица, както и Справка салда с дата 19.02.2016 г. на П. Г. П. по процесния договор.

От страна на ответника не са представени доказателства за извършени плащания по договора за връщане на предоставената му сума, нито същият оспори размерите на претендираните вземания спрямо него, въпреки дадената му от съда възможност за това, поради което съдът приема, че такива плащания не са извършвани.

По делото са ангажирани доказателства, че на 15.12.2021 г. между „ОББ“ АД – цедент и „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД – цесионер, е сключен Договор за прехвърляне на парични вземания, по силата на който цедентът е продал на цесионера вземания от свои длъжници, описани в Приложение № 1А към договора за цесия, съдържащ списък на вземанията с размера и състоянието им към 10.12.2021 г., в който е списък е включено и процесното вземане срещу ответника.

В потвърждение за сключената цесия, на основание чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, „ОББ“ АД е потвърдило извършената цесия на всички вземания, цедирани съгласно горепосочения договор за прехвърляне на вземания и Приложение № 1А и Приложение № 1Б към него,

както и получаването на договорената покупна цена за прехвърлените вземания.

Цедентът „ОББ“ АД е издала в полза на ищеца и на Адвокатско дружество «Иванов и Денев» пълномощно, с нотариална заверка рег. № 23584/21.12.2021 г. и рег. № 23585/21.12.2021 г. от нотариус с рег. № *** на подписите и съдържанието, във връзка с процесния договор, да уведоми по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД физическите лица – длъжници по договори за потребителски кредити за извършеното прехвърляне. Представено е и пълномощно от 01.02.2019 г. от ищеца в полза на Адвокатско дружество «Иванов и Денев», с което последното дружество е оправомощено да уведомява всички длъжници по законоустановения ред и съгласно одобрените образци към съответните договори за цесия, сключени между ищеца и банки, финансови институции, кредитни институции и др. небанкови търговски дружества, по силата на които вземанията към конкретни длъжници се прехвърлят на „Еос Матрикс“ ЕООД.

Видно от пълномощно с изх. № 6216/21.10.2019 г. Адвокатско дружество «Иванов и Денев» е преупълномощило адвокатите Ж. Д. Д., И. С. И., Д. К. П., Н. С. К., П. В. Д. включително с правото да уведомяват длъжниците за извършената цесия.

От управителя на това адвокатско дружество – адв. Ж. Д. до ответника са изпратени две писма на адреса на ответника, посочен в Молбата-декларация за отпускане на потребителски кредит данни за кредитоискателя от 29.01.2016 г. и в Молба-декларация за отпускане на потребителски кредит с кл. № 1833777, а именно гр.Х., ж.к. “*****“ № **, вх. *, ет. *, ап. ** – едното, че вземанията на банката против него са изкупени от ищеца, а другото - покана за доброволно плащане в 15-дневен срок на непогасените задължения по цедираното му от банката вземане, двете изпратени на дата 08.09.2022 г. съобразно приложените по делото Пощенски плик № R PS 6000 01TRXG L/08.09.2022 г. и Пощенски плик № R PS 6000 01TRXE J/08.09.2022 г. Видно от известия за доставяне, съобщенията не са достигнали до ответника като пратката се е върнала като непотърсена.

Според служебно изисканата от съда Справка за постоянен и настоящ адрес с рег. № 112/16.02.2023 г. на ответника П. Г. П., изготвена от служител, определен да извършва справка чрез отдалечен достъп до Регистъра на населението НБД „Население“ към ГД „ГРАО“ при МРРБ, същият е регистриран по постоянен адрес, считано от 21.10.2008 г. в гр.Х., ж.к. “*****“ № **, вх. *, ет. *, ап. **, а по настоящ адрес в с. Т., общ. Х., от 12.03.2005 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединение искове с правно основание чл.422 ал.1, вр. чл.415 ал.1 ГПК, във вр. с чл.430 ТЗ и чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл.86 ал.1 ЗЗД, вр. чл.99 и следв. ЗЗД, които са процесуално допустими, доколкото изхождат от заявител, по образувано заповедно производство срещу длъжника в едномесечния срок от уведомяването му за депозирано от страна на последния възражение срещу издадена заповед за изпълнение относно процесните вземания.

Разгледани по същество, исковите са изцяло основателни, поради следните

съображения:

Целта на предявяването на иск в хипотезата на чл. 415, вр. чл. 422 ГПК е да се установи наличието на вземането към момента на подаване на заявлението, за което е издадена заповед за изпълнение, но вече със сила на присъдено нещо, и тъй като в случая е подадено възражение от длъжника, последното препятства влизането ѝ в сила. При основателност на претенцията и съгласно чл. 416 ГПК заповедта за изпълнение придобива изпълнителна сила и въз основа на нея съдът издава изпълнителен лист.

В случая не се оспорва обстоятелството, че в хода на заповедното производство е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за търсените суми в полза на настоящия ищец, като в едномесечния преклузивен срок, длъжникът е депозирал възражение.

На първо място, според настоящия съдебен състав, следва да се обсъди въпроса, касаещ пасивната материална легитимация на ответното дружеството с оглед въведеното възражение от страна на ищеца, всъщност и единственото такова, за това, че искът спрямо него е недопустим, доколкото не е бил уведомен от предишния кредитор, в случая „ОББ“ АД, както и от ищеца за извършената цесия. Това е така, тъй като в случаите на материално правоприемство на вземането поради прехвърлянето му чрез договор за цесия, какъвто е настоящия случай, при предявен иск по чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, въпросът дали ищецът е кредитор или не на длъжника е въпрос по съществото на спора и следва задължително да се разгледа от съда /в този смисъл Определение № 504/18.10.2016г. по ч. т. д. № 1819/2016г. на II т. о. на ВКС/. Ако се установи, че договорът за цесия не е породил правно действие по отношение на длъжника, това е достатъчно основание предявения иск да се отхвърли като неоснователен поради липсата на пасивна материална легитимация на ответника по иска. Ето защо, съдът счита, че преди да разгледа спора по същество, следва да обсъди това възражение, което според настоящия съдебен състав е неоснователно. Действително, съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, предишният кредитор е длъжен да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор намиращите се у него документи, които установяват вземането, както и да му потвърди писмено станалото прехвърляне. Следващата ал. 4 на същата разпоредба предвижда, че прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор.

В настоящия случай, съдът приема, че цесията на процесното вземане е породила своето действие по отношение на ответника с връчването на препис от искова молба, към която е приложено уведомлението от стария кредитор /в случая „ОББ“ АД, действащ чрез пълномощник/, пълномощното, договорът за прехвърляне на парични вземания, ведно с Приложение № 1А него. В тази връзка съдът съобразява утвърдената и непротиворечива съдебна практика, според която няма пречка уведомяването за извършена цесия да бъде направено и чрез връчване на препис от исквата молба, към която е приложено уведомлението от стария кредитор, като същото следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основание чл. 235, ал. 3

от ГПК. / в този смисъл Решение № 123 от 24.06.2009 г. по т.д. № 12/2009г., II т. о. на ВКС и Решение № 78/09.07.2014 г. по т.д. № 2352/2013 г., II т.о. на ВКС/.

Доколкото уведомяването не е лично и непрехвърлимо право, то по силата на чл. 36 ЗЗД не е налице законова пречка да бъде извършено чрез пълномощник. В този смисъл е Решение № 137 от 02.06.2015 г. по гр.д. № 5759/2014 г., III г.о. на ВКС, в което се поддържа, че уведомяването за цесията трябва да бъде извършено от стария, а не от новия кредитор, тъй като целта на закона е длъжникът да бъде защитен срещу ненадлежно изпълнение на лице, което не е носител на вземането, поради което съобщението от новия кредитор няма предвиденото в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД действие. Прието е обаче, че последното не означава, че предишният кредитор няма правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, доколкото според чл. 36 ЗЗД представителната власт възниква по волята на представлявания, нейният обем се определя според това, което упълномощителят е изявил /чл. 39 ЗЗД/ и не са предвидени никакви изрични ограничения посредством повелителни правни норми на тази власт, свързани с уведомяването за цесията. Следователно, по силата на принципа за свободата на договарянето /чл. 9 ЗЗД/, няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор за извършване на уведомлението за цесията. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. Длъжникът може да се защити срещу неправомерно изпълнение в полза на трето лице като поиска доказателства за представителната власт на новия кредитор, каквито в случая са представени с исковата молба.

Още повече, че длъжникът може да възразява успешно за липсата на уведомяване за прехвърляне на вземането само, ако едновременно с това твърди, че е изпълнил на стария кредитор или на овластено от него лице преди да е уведомен за цесията /Определение № 987 от 18.07.2011 г. по гр.д. № 867/2011 г. на IV г.о. на ВКС/. По делото нито се твърди, нито се доказва длъжникът да е платил на лице, различно от цесионера преди да му е връчен препис от исковата молба, поради което възражението на ответника за ненадлежното му уведомяване за цесията не засяга придобитите от ищеца права по силата на процесния договор за прехвърляне на вземания. Следва да се допълни и това, че точно защото искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, по общото правило на чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът взема предвид всички факти, които са от значение за спорното право, настъпили след предявяване на иска - от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до приключване на съдебното дирене в производството по иска, предявен по реда на чл. 422 от ГПК, към който момент се формира силата на пресъдено нещо, какъвто факт е и уведомяването на ответника за прехвърлянето на процесното вземане в полза на ищеца, а оттук и настъпването на противопоставимостта по отношение на ответника на прехвърлянето на вземането. Този извод се налага при съобразяване на задължителните указания, дадени в т. 9 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 на ОСГТК на ВКС, които са в смисъл, че съществуването на вземането по издадена заповед за

изпълнение се установява към момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес, като в това производство нормата на чл. 235, ал. 3 ГПК намира приложение по отношение на фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с изключение на факта на удовлетворяване на вземането чрез осъществено принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в образувания изпълнителен процес. С оглед последователното прилагане на този принцип, а и на нормата на чл. 235, ал. 3 ГПК, в мотивите по т. 1 на Тълкувателно решение № 8 от 02.04.2019 г. по т.д. № 8/2017 на ОСГТК на ВКС е прието, че това означава да се вземе предвид и настъпването на падежа на определени вноски след предявяването на иска по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, като искът следва да се уважи за изискуемите вземания към датата, към която се формира сила на пресъдено нещо. Прието е още, че „Решението на съда трябва да отразява правното положение между страните по делото, каквото е то в момента на приключване на съдебното дирене. Това задължава съда да вземе предвид и фактите настъпили след предявяването на иска, ако те са от значение за спорното право, било защото го пораждат или защото го погасяват - например ищецът придобива спорното право след предявяването на иска, притезанието става изискуемо в течение на делото, ответникът плаща или прихваща след предявяването на иска. Преценката на съда за основателността на иска следва да бъде направена с оглед материалноправното положение в деня на приключване на съдебното дирене в съответната инстанция /първа или въззивна/, а не в деня на предявяване на иска. Поради това съдът следва да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяването на иска, както го задължава разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК.“ След като съдът е длъжен да вземе предвид придобиването на спорното право, настъпило след предявяване на иска, видно от примерното изброяване по-горе, той следва да вземе предвид и по-малкото – настъпването на противопоставимостта по отношение на ответника на прехвърлянето на вземането. Ето защо, към момента на приключване на съдебното дирене в настоящата инстанция, следва да се приеме, че ищецът е титуляр на процесните вземания, както и че прехвърлянето им е противопоставимо на ответника и има действие спрямо него.

На следващо място следва да се посочи, че за да се уважат предявените искове, то ищецът носи доказателствената тежест да установи и съществуването на валидно основание за възникване задълженията на ответника, както и техния размер, в случая – че между „Обединена Българска Банка“ АД и ответника е бил сключен описания в исковата молба договор, както и че кредитодателят е изпълнил задълженията си по него, настъпилата изискуемост на задълженията и размера на претендираните лихви, както и че вземанията му се не се основават на неравноправни клаузи; по отношение на обезщетението за забава - че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размерът на законната лихва възлиза именно на спорната сума.

Доколкото нормите, уреждащи нищожността на сделките са от императивен характер и за приложението им, съдът следи служебно, когато страна се позовава на договор, съдът е длъжен да провери неговата действителност от гледна точка на формалните основания за

нищожност и без да има позоваване на нищожност от някоя от страните /Решение № 384 от 02.11.2011 г. по гр.д. № 1450/2010 г., I г.о на ВКС/. В изпълнение на това свое задължение, въпреки липсата на възражения от ответника, съдът приема, че не са налице обстоятелствата, водещи до недействителност на договора за потребителски кредит, посочени чл. 22 от ЗПК – спазени са изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20, и ал. 2 от същия закон и същият е валиден.

След като процесният договор за кредит е с характер на потребителски договор, на основание § 13, т. 1 от ДР на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) следва, че освен правилата на ЗПК, които важат за всички договори за потребителски кредит и уреждат императивните правила за определяне на тяхното съдържание и клаузи, приложими са и правилата на ЗЗП, включително нормите, уреждащи неравноправни клаузи в договорите, сключвани с потребителите и тяхната нищожност, на основание чл. 146, ал. 1, вр. с чл. 143 от ЗЗП. Първоинстанционният и въззивният съд следят служебно за наличие по делото на фактически и/или правни обстоятелства, обуславящи неравноправност на клауза/и в потребителски договор. Когато констатира наличие на такива обстоятелства, съдът, разглеждащ делото по същество, е длъжен, с оглед принципа за състезателност, да уведоми страните, че ще се произнесе по неравноправния характер на клаузата/те, като им даде възможност да изразят становище и да ангажират доказателства. Съдът не се произнася по неравноправния характер на клаузата, ако потребителят, след като е бил уведомен, се противопостави на това /Решение № 188 от 15.12.2017 г. по т.д. № 2613/2016 г., II т.о. на ВКС, Решение № 23 от 07.07.2016 г. по т.д. № 3686/2014 г., I т.о. на ВКС и Решение № 232 от 05.01.2017 г. по т.д. № 2416/2015 г., II т.о. на ВКС/. В настоящия случай се установява, че не се претендират суми, произтичащи от неравноправни клаузи в договора за кредит.

В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните по делото писмени доказателства - Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.02.2016 г., сключен между ОББ АД и ответника, Общи условия на ОББ АД за платежни услуги за физически лица, съответно Идентификационна информация за потребителски кредит при ОББ АД, по несъмнен начин се установява, че е бил сключен валиден договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК, като банката е предоставила на ответника потребителски кредит в размер на 7670,00 лв., за срок от 8 години, а кредитополучателят се е задължил да го върне ведно с начислените договорни лихви разсрочено, на 96 равни /анюитетни/ месечни вноски, включваща лихва и главница, с размер на всяка вноска 126,91 лева, при падеж - 18-то число на съответния месец. Няма спор, че договорът е сключен в писмена форма, изготвен е на ясен и разбираем език и отговаря на императивните изисквания на Закона за потребителския кредит. Освен това в него се съдържат и реквизитите, установени в чл.11 от ЗПК, като в него са посочени датата и мястото на сключването му, вида на предоставения кредит, индивидуализиращите данни за страните, срока на договора, размерът на получената сума, условията за усвояването му, годишен лихвен процент, общата сума, дължима от потребителя, изчислена към момента на сключване на договора за кредит, /12 424,21 лева /, посочен е и начина на погасяване – чл.8

от договора, посочени са правата и задълженията на страните, както и последиците при неизпълнение на задълженията. В договора са отразени размерът, броят, периодичността, датите на плащане на погасителните вноски. От всичко описано следва, че кредитополучателят е бил наясно и е могъл да прецени икономическите последици от договора. В този смисъл сключеният Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.02.2016 г. по своето съдържание отговаря на изискванията на закона, въведи с нормите на ЗПК.

В случая, не са полемични размерите на непогасените задължения на ответника по процесния договор, а и същите се установяват от представените от ищеца Справка салда с дата 19.02.2016 г., описани са и в Приложение № 1А към договора за цесия от 15.12.2021 г., сключен между „ОББ“ АД – цедент и „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД – цесионер. Ответникът, въпреки дадената му от съда възможност, не ги оспори и макар да не се позовава на изтекла в негова полза погасителна давност, то претенциите са съобразени с чл. 110 и чл.111 ЗЗД.

Само за пълнота следва да се посочи, че доколкото не е изтекъл крайния срок на договора – 18.02.2024 г., а се претендира сума, представлява сбор от месечни вноски, чийто падеж е настъпил в периода от 18.11.2018 г. до 18.09.2022 вкл., а не предсрочно изискуема главница, са неприложими и неотносими правилата, свързани с обявяване на такава, респ. уведомяване на длъжника за настъпването ѝ.

С оглед всичко изложено и като съобрази представените по делото писмени доказателства, както и липсата на оспорване от страна на ответника на размера на задълженията, съдът намира предявените установителни искове за изцяло доказани по основание и размер, в това число и иска за обезщетение за забава. Така искът по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл.430 ТЗ и чл. 79, ал.1 ЗЗД следва да бъде уважен за горепосочената сума от 3933,00 лв. за вноските с настъпил падеж за периода от 18.11.2018 г. до 18.09.2022 вкл., както и за сумата от 1392,00 лева – частично претендирана договорна лихва за вноските с настъпил падеж за периода от 18.10.2019г. до 18.09.2022 вкл., а този по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД - за сумата от 534,78 лв. за периода от 18.10.2019 г. до 14.10.2022 г. Вземането за главница е дължимо ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано ч. гр. д. № 2639 по описа за 2022 г. на РС – Хасково - 14.10.2022г., до окончателното ѝ изплащане, по аргумент от разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК.

Съдът, който разглежда предявен иск по чл.422 от ГПК следва да се произнесе и за дължимите в заповедното производство разноски и да разпредели отговорността за разноските в заповедното производство, както и в исковото производство, съобразявайки изхода на спора. В този смисъл е т.12 от ТР № 4/18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС. Съобразно изхода на исковото производство и уважаване на исковата претенция, дължимите разноски в заповедното производство са в общ размер от 297,20 лева, от които 117,20 лева за платена държавна и 180,00 лв. за адвокатско възнаграждение.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК и предвид уважаването на предявените искове, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по настоящото дело

разноски, възлизащи на 145,80 лева за платена държавна такса.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по отношение на П. Г. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Х., ж.к.“*****” № **, вх.*, ет.*, ап.** и с настоящ адрес: село Т., общ. Х., обл. Х., **ЧЕ ДЪЛЖИ** на „Еос Матрикс” ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление: град София, район Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията” № 4 - 6, сграда „Матрикс Тауър“, представлявано от Р. И. М. - Т. – Управител, съдебен адрес: гр.Ст. 3. ул.“*****” № ***, ет.*, адв. Д. П. от АК – Стара Загора, следните суми: 3933,00 лв., представляваща частично претендирана главница за вноски с настъпил падеж за периода от 18.11.2018 г. до 18.09.2022 вкл. по Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.02.2016 г., сключен между „Обединена Българска Банка“ АД и П. Г. П., вземанията по който са прехвърлени с договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 15.12.2021 г., сключен между „Обединена Българска Банка“ АД и „Еос Матрикс” ЕООД; 1392,00 лева – частично претендирана договорна лихва за вноски с настъпил падеж за периода от 18.10.2019г. до 18.09.2022 вкл.; 534,78 лв. – лихва за забава за претендираната главница за периода от 18.10.2019 г. до 14.10.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 14.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена Заповед № 1267 от 18.10.2022 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 2639 по описа за 2022 г. на Районен съд – Хасково.

ОСЪЖДА П. Г. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Х., ж.к.“*****” № **, вх.*, ет.*, ап.** и с настоящ адрес: село Т., общ.Х., обл.Х., да заплати на „Еос Матрикс” ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление: град София, район Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията” № 4 - 6, сграда „Матрикс Тауър“, представлявано от Р. И. М. - Т. – Управител, съдебен адрес: гр.Ст. 3., ул.“*****” № ***, ет.-*, адв. Д. П. от АК – Ст. 3., сумата в размер на 443,00 лева, от която 145,80 лева, представляваща направени разноски по настоящото дело и 297,20 лева, представляваща направени разноски по ч.гр.д. № 2639 по описа за 2022 г. на Районен съд – Хасково.

Посочената от ищеца, на основание чл. 127, ал. 4 ГПК, банкова сметка по която да се преведат присъдените суми е: IBAN: *****, BIC: *****, „Обединена Българска Банка“ АД, банкова сметка на „Еос Матрикс” ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: З. Б.